

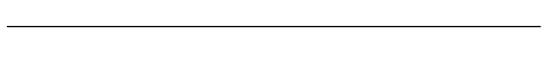

RECENZIÓK
A NAGYVILÁGBÓL
2021 – ONLINE ELŐADÁSOK

RECENZIOK A NAGYVILÁGBÓL

Stream-előadásaink a nemzetközi sajtóban

„A fiatal rendező, Varga Bence színre vitele tele van szenvedéllyel és melankóliával, de nem nélkülözi a humort és a könnyedséget sem: Dohnányi Ernő és Hubay Jenő ritkaságainak újrafelfedezését kínálja a stream. (...) A címszereplő Simonát Megyesi Schwartz Lúcia alakítja, aki dühöt és vágyakozást kifejező csodás hangszínnel rendelkezik. (...) Az egyik opera úgy alakul át a másikba, hogy Fekete Anna csodálatosan megfestett színpadképe kissé átváltozik: egyszerre hegedűkkel teli szabad eget látunk, és Cremonában találjuk magunkat. (...) Dohnányi Olivér – aki Dohnányi Ernőhöz több szálon is kötődik – mindkét darabot átéléssel és precízven vezényli.”

Jörn Florian Fuchs *(Bayerischer Rundfunk, Németország)*

A Magyar Állami Operaház 2017-es évadának egyik előadása

„Azok az idők elmúltak, amikor a budapesti Opera bemutatóját a csodaszép Művész Kávéházban vártuk egy ital mellett. Manapság a stream hozzáférési kódja a belépőjegy egy pohár víz és egy otthoni laptop társágában. (...) A műsor szokatlan, de csábító, hiszen két olyan magyar szerző egyfelvonásosából áll, akik a maguk korában sztárok voltak, ám később többé-kevésbé feledésbe merültek. (...) Varga Bence vonzó és szórakoztató produkcióba csomagolta a darabokat. (...) A szerzővel rokon Dohányi Olivér a kissé csökkentett létszámú, maszkban és távolságot tartva játszó zenekart biztos kézzel irányította. Hangilag Megyesi Schwartz Lúcia Simona néni szerepében igen domináns. Már csak a jelmez miatt is, ami Olivia Jonesnak is dízére válna, és a nénit különleges színben tünteti fel. Megyesi Schwartz erőteljes, szépen csengő mezzoszoprán hangja olyan pluszt is hozzáad Simona figurájához, ami miatt kénytelenek vagyunk a nénit a szívünkbe zárni. (...) Sáfár Orsolya [*A cremonai hegedűs*] Giannina szerepében ismét meggyőző mind hangban, mind színészi játékban, virtuóz ariája Offenbach Olympiájára emlékeztet. (...) Sándor Csaba az önmagában kételkedő, tépelődő és önzetlen Filippónak lenyűgöző hangot és színészi megformálást kölcsönöz, minden lágéban kitűnő a basszbaritonja. (...)

A Magyar Állami Operaház Énekkara és Zenekara ebben a zenei világban is tökéletesen szól Dohnányi Olivér irányítása mellett.”

Stefan Mauß *(Opernglas, Németország)*

„Utoljára 2005-ben láttam a Magyar Nemzeti Baletttől egész estés produkciót, a *Párizs lángjait* a gyönyörű Operaházban, és le voltam nyűgözve. Most viszont rajongok ezért az izgalmas társulatért, amely, úgy tűnik, hogy a legjobb kelet-európai hagyományokat ötvözte azzal a hajlandósággal, hogy a legkiválóbb táncosokat szerződtesse szerte a világból. Technikai tudásuk a legmagasabb szinten van, a produkció friss és buja, szinte szeretnék beleugrani a képernyőbe, hogy újra ott lehessenek a színházban, amilyen gyorsan csak lehet. A Magyar Nemzeti Balett táncosai úgy játszhatnak a színpadon, ahogy a járvány előtt, így akik a balettet nézve nem szeretnének semmilyen emlékeztetőt a jelen helyzetre, akik el kívánnak kicsit szakadni a mindennapok nehézségeitől, azoknak ez kiváló lehetőség.”

Jenifer Sarver *(Bachtrack, Egyesült Királyság)*

A Magyar Állami Operaház 2017-es évadának egyik előadása

„A Magyar Állami Operaház Zenekara rendkívül lendületesen játszott Kocsár Balázs vezényletével. (...) Leblanc Gergely nemcsak magával ragadó és karizmatikus vezetője a forradalomnak, kiváló technikával, sok piruettel, szép emelésekkel és hatalmas ugrásokkal brillírozik. Partnere, Melnik Tatiana rendkívül jól, határtalan könnyedséggel és sugárzó megjelenéssel alakítja Jeanne-t. Krupp Annának a színésznő, Mireille de Poitiers szerepében is erős színpadi jelenléte van, akárcsak Ivanova-Skoblikova Sofiának, aki a bátor Thérèse-t formálja meg. Balázi Gergő Ármin is meggyőzően táncolja a színészt, Antoine Mistralt. Az udvari bálban előadott táncokban Lee Yourim bájos Ámor. (...) A balettkar dinamikusan és nagy szenvedéllyel táncol. Mindenképpen érdemes megnézni ezt a balettet, ahol a kifinomult tánc és a szabadságtéma érzelmessége még a streamben is jól megragadható volt.”

Ira Werbowsky *(Der neue Merker, Ausztria)*

„A streamelt közvetítés egységesen kiváló volt. (...) A XVI. Lajos (Bajári Levente) és Marie Antoinette (Papp Zsuzsanna) udvarában előadott balettben Lee Yourim pompás volt Ámor kámeaszerepében. Földi Lea

akkor is figyelemfelkeltő volt, amikor a balsorsú baszk forradalmárként lelovik a palota ostromakor. Majoros Balázs és Taran Dumitru jó példáját adta annak a hajszálpontos összhangnak, ami az utolsó felvonás »Testvériség-duettjében« elengedhetetlen.”

Graham Watts *(Dancing Times, Egyesült Királyság)*

A Magyar Nemzeti Balett 2017-es évadának egyik előadása

„A Magyar Nemzeti Balett produkciója nem nélkülözi a Messererre mindig is jellemző dinamikus történetmesélést. (...) Lee Yourim Ámor szerepében gyors és ragyogóan kidolgozott mozdulatokat és nyílegyenes ugrásokat mutat be. Nagy emeléseikkel Krupp és Balázi elegáns párt alkotnak szertartásos barokk kettősükben. (...) Messerer elemében van, amikor az archaikus népi táncok legjobb elemeit közvetíti emelt térdekkel, hajlított háttal és fejmozdulatokkal. (...) A Szabadság-pas de deux-ben Kekalo hatásosan hajtja végre a nehéz emeléseket, közülük többet csupán egy karral. Ő és Krupp harmonikus pár ebben a kissé statikus duettben, amely sok drámaiságot hordoz; egymásba vetett bizalmuk igen inspiráló. (...) A balett csúcspontja természetesen a pas de deux, amelyben Melnik Tatiana és Leblanc Gergely megmutathatják, mire képesek. A nehéz bravúrmozdulatokat mindketten magabiztosan, alapos felkészültséggel és nagy elánnal hajtják végre. (...) Ez a *Párizs lángjai* újabb erős produkció a Magyar Nemzeti Balett kiváló repertoárján.”

Mike Dixon *(Dance Europe, Egyesült Királyság)*

A Magyar Nemzeti Balett 2017-es évadának egyik előadása

„A Szente Vajk rendezte produkció Kentaur díszleteivel és jelmezeivel valóban látványos, extravagáns előadás. (...) Balczó Péter magabiztos tenor, meggyőző volt mind a Mester, mind Jesua szerepében. A Berlioz-Kajafást alakító Hábetler András hatásosan érzékeltette előbbi hitetlenségét és utóbbi megingathatatlanságát. A pszichiátriai osztály igazgatóját, a Sztravinszkij professzort éneklő basszus, Kovács István méltóságteljes Pilátusként remekül közvetítette karaktere kétségeit. Azzal sem volt gondja, hogy hangját a rockos kísérethez igazítsa. (...) Sáfár Orsolya szoprán ideális Margarita volt, akinek a hangja egyre magabiztosabbá vált, ahogy közeledett a nagy pillanata, hogy a Walpurgis-éji sátánbál háziasszonya legyen.”

Edward Sava-Segal *(Bachtrack, Egyesült Királyság)*

„A zene vonzereje abban rejlik, hogy a Mozart- és Verdi-inspirálta kortárs operát, amellyel a mű címszereplőit jellemzi, vegyíti a rock, a varieté és a musical világával, utóbbiak Woland és kísérete, valamint Pilátus stílusa. Barokk zene váltakozik romantikus operaáriákkal, szovjet indulók rockduettekkel. A fülbemászó dallamok erőteljesen áramlanak a zenekari árokból és az énekesek torkából. Mindezekhez hatalmas kórusjelenetek is társulnak. (...) Csiki Gábor ismét kiválóan tanította be a Magyar Állami Operaház Énekkarát. (...) Az 1981-es születésű színész-rendező, Szente Vajk nagyszerűen alkalmazta színpadra a három cselekményszálat, érthető és precíz módon, de attól sem riadt vissza, hogy drasztikus jeleneteket építsen fel, például amikor Berlioz levágott feje felbukkan, és a megjelenő táncosok – Salome módjára – megragadják, és táncot lejtenek vele.”

Harald Lacina *(Der neue Merker, Ausztria)*

A Magyar Nemzeti Balett 2017-es évadának egyik előadása

„A néző azonnal érzi, hogy ez az operai este minden tekintetben másképp fog alakulni; egy új műfaj születését, operamusicalt fog látni. (...) Valóban monumentális alkotás.”

Michaela Schabel *(Schabel Kultur-Blog, Németország)*

A Magyar Nemzeti Balett 2017-es évadának egyik előadása

„[Frank Hilbrich] rendező nagy gondot fordít arra, hogy megalkossa az egyes szereplőket, akiknek meg kell vívniuk saját gyötrelmeikkel. (...) Az uruguayi tenort, Gaston Riverót, az egyetlen nem magyar főszereplőt erősen csengő hang, végtelen életerő, jól formált legato és csodálatosan lágy ének jellemezte. Nyílt és tiszta hangképzése jól illett a naiv és végül bukásra ítélt herceghez. Szegedi Csaba egy másik lenyűgöző énekes hősi és tiszta hangszínnel, erőlködés nélkül alakította komplex karakterét, mely a barátság és a kötelesség között őrldik. (...) Az Erzsébetet éneklő fiatal szoprán, Ádám Zsuzsanna igazi élmény volt. Mély és gazdag hangszíne csodás pianissimókra képes, amikor dallamai magasságában szárnyal. A két tapasztalt énekes, Bretz Gábor Fülöp és Gál Erika Eboli szerepében delejes erővel és tekintéllyel uralták a színpadot. (...) A második felvonás Fülöp–Posa kettőse bizonyult az egyik tetőpontnak. Gál *O don fatale*-áriája igazi csúcsteljesítménynek számított, ahogy Eboliként bejárta egy zavart nő érzelmi hullámvasútját. (...) A Kocsár Balázs vezényelte zenekar szépen, finoman játszott, a kürtösök pedig különösen lenyűgözőek voltak, mert áradt hangszerükből a muzsika.”

Ako Imamura *(Bachtrack, Egyesült Királyság)*

„Az énekesek? Mind kiváló, teljes beleéléssel játszanak, és varázslatosan énekelnek. A csúcstra Bretz Gábort tenném, aki jóvágású, alakítása méltóságteljes és józan. És ezzel tökéletesen jeleníti meg a hataloméhes és kegyetlen zsarnok, valamint az apai szerep között tépelődő karakter drámáját. (...) Köszönetet mondunk a Magyar Állami Operaháznak, amiért lehetőséget adott erre a felfedezésre egy olyan rendezésben, ami minden valószínűség szerint bekerül a krónikákba.”

Pierre Waline *(Journal Francophone* de Budapest)

„A művészek Volker Thiele szigorúan geometrikus, lépcsőformára rendezett színpadképében játszottak. A háttér majdnem az opera végéig zárva maradt, hogy a fináléban egy magába szippantó úr jelenhessen meg. A világitás mindehhez kiváló atmoszférát nyújtott, Gabriella Ruprecht jelmezei pedig találóan kombinálták a történelmit a jelennel. (...) A könyörtelen borzalmak háttere előtt Hilbrich gondot fordított arra, hogy jól elkülöníthető karaktereket teremtsen. (...) Az énekes szólisták nagyon jól reagáltak erre a rendezői koncepcióra. A címszerepet az uruguayi tenor, Gaston Rivero énekelte erőteljes hanggal, szépen formált legatókkal, mindemellett jó állóképességgel. Bretz Gábor Fülöp és Gál Erika Eboli szerepében kiváló színpadi jelenléttel uralták az előadást, hosszú évek tapasztalatát kamatoztatták énekesi előadásukban és szerepformálásukban. Bretz a kifejezésmódok elképesztő palettájával rendelkezik, a gógöt, dühöt, rezignáltságot mind tökéletesen éreztetta. Az *O don fatale* Gál előadásában a produkció további csúcspontja volt. Ádám Zsuzsanna Erzsébet szerepében nagy meglepetés volt: hangja eleinte nehézkesnek tűnt, de az idő előrehaladtával csodás színekben nyílt ki, és lány pianissimóig is elért. Hangja emellett egyenletesen és csodásan kiegyensúlyozott volt. Szegedi Csaba Rodrigo Posa márkijának szerepében egy másik nagyon meggyőző énekes volt, tisztán és hősiezen zengő hangszínnel, aki erőlködés nélkül tudta megjeléníteni a barátságból és kötelességtudatból fakadó komplexusok miatt őrlődő figurát. (...) A Magyar Állami Operaház Énekkara (betanító: Csiki Gábor) kiválóan felkészült a sok színpadi jelenlétre, jól és harmonikusan szólt. A zenekar Kocsár Balázs irányítása alatt szép színezettel és képzetten játszott, közülük a rézfúvósok lenyűgözően emelkedtek ki. Az erős képekkel és érzelmekkel teli előadás végén a szereplők az Erkel Színház

néma, üres nézőtere felé hajoltak meg, ahol a premier megvalósult.”

Tony Kliche *(Opernglas,* Németország)

„A kisebb szerepekben Mukk József stabil tenor hangot kölcsönzött Lerma grófjának, a »mennyei hang«, Zemlényi Eszter pedig csengőhangú szoprán volt. Aremberg grófnő, Erzsébet bizalmasának néma szerepében Sebes Viktória nyújtott meggyőző alakítást, amikor a szívszorító elválásra került sor. (...) Az Opera Énekkara Csiki Gábor vezetésével a lehető legjobban tanulta be a darabot, és – a maszkok ellenére is – érthetően énekelt.”

Harald Lacina *(Der neue Merker,* Ausztria)

„Hilbrich néhány ötlete igen hatásos. Már az opera nyitóképe is ígéretes, ahogyan Erzsébet megjelenik a hatalmas fátyoltölcsérre vetített fontainebleau-i erdőben. (...) Az uruguayi tenor, Gaston Rivero kellemes, olaszos csengésű hangjában kis zokogás is bujkált, s jól ötvöződött a Posát alakító Szegedi Csaba testes baritonjával. (...) Gál Erika eleven Eboli volt, aki kissé gyorsan száguldotta végig a *Fátyoláriát*, hogy megnyugvást leljen, de a 4. felvonásbeli áriája által támasztott kihívásoknak is jól megfelelt. A nagy meglepetés Ádám Zsuzsanna volt. A magyar szoprán még viszonylag tapasztalatlan, mégis meggyőzően alakította a fiatal királynét, friss hangjával lenyűgözően formálta meg a *Tu che le vanità* hosszú sorait.”

Mark Pullinger *(Opera,* Egyesült Királyság)

„Almási-Tóth András rendező a filmet és színházat ötvözi, amelyet tánc is kiegészít, a legyilkolt szerelmek koreográfiája a bűntudat véráztatta metaforájaként jelenik meg. (...) Meláth Andrea itt kicsit bizonytalannak láttatja Helent. A hangja kissé éles, de ahogy egyre jobban közeledik a gyilkoshoz, úgy lágyul, és lesz csengőbb az intonációja, ezzel is kifejezve, hogy egyre több rokonszenvet érez a bűnöző iránt. De meg lehet érteni ezeket a feltörő érzelmeket. Sólyom-Nagy Máté mint Joseph egyáltalán nem tűnik gyilkosnak, inkább a félelem és a remény között őrlődik, a hangja visszafogott marad ott is, ahol vehemenciát várnánk. Ez utóbbit Balczó Péter tenortól, a meggyilkolt fiú apjától kapjuk meg ragyogó hangerővel. A halott fiúval a karjaiban az agressziója érthető, látható és hallható lesz, amikor Helent a földre

taszítja. Joseph anyjának fájdalma se kevésbé megható. Károlyi Katalin szívszorítóan, visszafogottan, bensőségesen és kétségbeesetten énekli a szólamát. Van még egy női hang, amely kitűnik. Rose nővér kisebb szerepében Fodor Gabriella tiszta, kellemesen lágy hangjával, csodás pianissimókkal és erőteljes dinamikával próbálja barát-nőjét, Helent nyugtatni. Az elvárásnak, hogy az opera izgalmas és lenyűgöző legyen, az alkotói stáb tökéletesen megfelel. A jelenetek dramaturgiája, főként koreográfia folyamatosan kifejezik a zenei hangulatokat.”

Michaela Schabel *(Schabel Kultur-Blog,* Németország)

„A Magyar Állami Operaház karmesteri pulpitusán Thomas Kornél jól fókuszált Heggie zenéjének változatos és gazdag színezetére, valamint a tempók nüánszaira (...) A katolikus apáca, Helen Prejean szerepét Meláth Andrea érzelemmel teli, meleg tónusú mezzoszoprán hanggal énekelte, míg Sólyom-Nagy Máté (...) kopaszon, tetovált alkarral, modorosságtól mentes baritonnal, dacot és kétségbeesést kifejezően energikus Joseph de Rocher-t alakított. (...) A Magyar Állami Operaház száját és orrot elfedő maszkban éneklő Énekkarát és Gyermekkarát Csiki Gábor és Hajzer Nikolett kiválóan tanították be. Ha bárkinek is problémája lenne ezzel a fajta zenével, a Magyar Állami Operaház akkor is tiszteletreméltó eredményt ért el ezzel a produkcióval. Bravo!”

Harald Lacina *(Der neue Merker,* Ausztria)

„A piszkos, véráztatta pár mindkét táncosa (koreográfus: Lázár Eszter) folyamatosan jelen van. Ezt a két fiatalat gyilkolta meg Joseph de Rocher. Egyfajta rémálomként folyamatosan köröznak körülötte, és csak akkor tűnnek el, amikor megvallja bűnét Helen nővérnék. Érthető, jó rendezői koncepció Jake Heggie első operájához, a *Ments meg, Uram!*-hoz a budapesti Magyar Állami Operaházban, amit most közönség nélkül streameltek. (...) Almási-Tóth András színpadképe kopottas, személytelen, időnként félelmetes. (...) A rendező koherens és magabiztos módon vezeti végig a főszereplőket és a narancsszínű, Guantanamoóra emlékeztető rabokat (jelmeztervező: Lisztópád Krisztina) ügyes színváltásokon és videóvetítéseken keresztül. (...) A zárójelenet kifejezetten megrendítő. (...) Sólyom-Nagy Máté a férfias bűnöző, Joseph Rocher-t markánsan formálja meg

mind erőteljes hangú énekesként, mind színészként. (...) A Magyar Állami Operaház Zenekara Thomas Kornél kiváló irányítása alatt hatásos, precíz és izgalmas zenét játszik.”

Helmuth Christian Mayer *(Opera Online,* Németország)

„Malandain közel egyórás egyfelvonásosa egyszerre idézi fel a korszakot, amelyben játszódik, de mivel kevés [díszlet]elemet használ, az időtlen jelent is. (...) Leblanc Gergely, Morimoto Ryosuke és Balázs Gergő Ármin egymásba átalakuló alakja férfias dominanciával van jelen. (...) Thomas Kornél precíz körültekintéssel irányítja a Magyar Állami Operaház Zenekarát.”

Ira Werbowsky *(Der neue Merker,* Ausztria)

„Ha valaki újra szeretne komponálni egy Monteverdi-operát modern hangszerekkel, a *Poppea megkoronázása* pont jó választás lenne. (...) Az eredmény szórakoztató elegeye a csembaló által kísért secco recitativóknak, lágy szaxofonhangoknak és drámai zenekari kitéréseknek. Mindenképpen hatásos volt még egy kis monitoron is. (...) Vajda Gergely karmester és a Magyar Állami Operaház Zenekara csodálatosan szólaltatták meg a pszichedelikus hangokat, míg Fekete-Kovács Kornél zenekarának dzsesszes közjátékait mindig alig vártam. (...) Zemlényi Eszter Drusillaként kítűnt a kisebb szerepek közül, szép szopránja tisztán szólt, mint egy csengő. Farkasréti Mária mint Ottavia dajkája a méltóság oázisa volt szextől túlfűtött hiperaktivitásával, Wiedemann Bernadett pedig istenien kiaknázza dölyfös vibratóját Arnalta, Poppea bizalmasa szerepében. Hangilag a gyilkos pár, Keszei Bori és Szappanos Tibor uralták a mezőnyt. Szappanos tenorja az a fajta, amely egyszerre tud tesztoszteronnal fűtött és gyengéd lenni – pont megfelelő a szerelmes zsarnoknak. És nagyon is fontos, hogy könnyedén tud a mézédés udvarlásból teljes hangerőre váltani, mert Bella bombasztikus koronázási jelenetében úgy kellett énekelnie, mintha egy Richard Strauss-operában lett volna. (...) Keszei Bori szoprán kifejezetten lenyűgöző volt Poppeaként. És mit tehet egy maffiafőnök, ha a szeretője így énekel és táncol, minthogy megszabadul vén tanítójától, és megoldja, hogy ex-felesége soha ne tehesse be a lábát Rómába?”

Jenny Camilleri *(Bachtrack,* Egyesült Királyság)

„A térrel és hanggal való játék – a két részre osztott klasszikus zenekar közepén egy csembalóval – igazi sztereóhatást eredményez. Sajnálatos módon, ezek a színháztermi hatások a saját nappalinkban kissé elvesznek. Bár a rendezés különféle megoldásokkal kiterjeszti a színpad határait egyéb helyszínekre, s így maga a zenekar játéka is meg van rendezve, a felvétel nem igazán tudja visszaadni, milyen lehet személyesen ott lenni.

(…) Cser Krisztián elképesztő színpadi jelenléttel énekli Ottone szerepét, érzelemmel teli basszusa a szervenvedés, vágy és veszteség érzéseit kifejezetten karizmatikusan tolmácsolja. (..) Fried Péter basszus a moralista Seneca, Néró nevelője szerepében szintén lenyűgöző – Seneca halála annyira értelmetlen, annyira szívszaggató, hogy legszívesebben közbelépnék. A *Pur ti miro, pur ti godo* zárókéttős Néró (Szappanos Tibor tenor) és Poppea (Keszei Bori szoprán) között még a számítógép monitorja által támasztott határokon át is igen megható volt.”

Elisa Engler *(Das Opernglas, Németország)*

A Magyar Nemzeti Operaház színpadja

„Minden *Poppea*-előadás nehézsége abban áll, hogy az opera alapvetően két töredékes, egy nápolyi és egy velencei kéziratból táplálkozik. (..) A feladat a fiatal magyar zeneszerzőre, Bella Mátéra hárult, hogy egy új hangszerelést készítsen, ami a recitativókat alapvetően nem érintette. (..) Az előadáshoz új ritornellókat és trombitából, tenorszaxofonból, nagybőgőből, zongorából és ütőhangszerekből álló, Fekete-Kovács Kornél vezette dzsesszkvintette íródott dzsesszbetéteket komponált. És az eredmény igen jól szól! Bellának sikerült a *Poppeá*nak egy új, modern és izgalmas értelmezést adnia. Vajda Gergely karmester ismét jó egyensúlyt teremtett a látszólag konkurens zenei világok között, vagyis a Magyar Állami Operaház Zenekarát és a Fekete-Kovács Kvintettet megfelelő zenei egységbe rendezte. (..) Almási-Tóth András rendező a szerelem, intrika és féltékenység időtlen történetét Izsák Lili absztrakt színpadképével vezette végig. (..) Keszei Bori, aki néhány éven át a Bécsi Állami Operaházban is fellépett kisebb szerepekben, elbűvölő és ambiciózus Poppea volt.”

Harad Lacina *(Der Opernfreund, Németország)*

A Magyar Nemzeti Operaház színpadja

„A [*Miklósa*30] est »zenei« részén túl főleg az ragadta meg a figyelmünket, hogy felfedezhettünk egy kivételesen magával ragadó, természetes, mosolygós, sőt játékos személyiséget, akinek van humora, sőt még ö niróniája is, s mi sem bizonyítja jobban a belőle formálódott sztár szerénységét és

egyszerűségét. Ráadásul elképesztően bájos, és mulatságos történetekkel halmoz el minket... Az estnek köszönhetően megismerhettünk egy énekesnőt, akit már csodáltunk a színpadon, de ezen a bensőséges napon felfedte magát, kicsit mint barát is. És ezzel szép pillanatokat szerzett nekünk. Várjuk, hogy újra lássuk a színpadon.”

Pierre Waline *(Le Journal Francophone de Budapest)*

„A budapesti Magyar Állami Operaház ugyanazokkal a kihívásokkal küszködik, mint más színházak. A világiár-vány miatt az Erkel Színház és az Eiffel Műhelyház kapui zárva vannak (az Operaház még mindig felújítás alatt), bár nem annyira szigorúan, mint nálunk. Persze a játsszái és műsortervet a helyzethez kellett alakítaniuk, de nem hagyhattak el egy olyan eseményt, amely napjaink egyik legjelentősebb magyar szopránja harmincadik jubileumát ünnepli. Ő Miklósa Erika. (..) Az estet főként a magyar, illetve a magyarul beszélő külföldieknek streamelték. Csak érintőlegesen nyilatkozom azokról, amiket korlátozott magyartudásommal megértettem. Mindenesetre azt meg kell hagyni, hogy az est házigazdája, Okovács Szilveszter remek moderátor, a kérdései lényegre törőek és szellemesek voltak. (..) A műsor nem a koloratúr szopránáriákra koncentrált, mint inkább együttesekre, hogy megmutassa, az opera egy közösségi műfaj, amit a pályatársakkal a legélvezetesebb művelni. Schöck Atalával Lakmé és Mallika Virág-kettősét csodálatosan összehangolva énekelte Léo Delibes *Lakmé*jából. (..) Bizet *Carmen*jének 2. felvonásából egy tercettet választott, amelyben az ő Frasquitája és Wiedemann Bernadett Mercèdese mellett a 62 éves Komlósi Ildikó győzött meg minket arról, hogy még mindig kiforrott Carmen tud lenni. (..) Adela szerepében [Miklósa] megmutatta humoros oldalát is az ígéretes hangú Horti Lillával (Rosalinda) és Szappanos Tibor tenorral (Eisenstein). (..) A streamelt előadás élő produkciókat kombinált előre felvett interjúkkal. Az egyes számok után az előadók meghajoltak a virtuális közönség felé (a színházterem üres volt), a taps is bejátszás volt, hogy legalább megteremtsék a színház illúzióját. Kicsit furcsa gálakoncert volt (végül is szokatlan időket élünk), de hiteles és plasztikus képet adott a jubiláló énekes művészetéről, életfelfogásáról és optimizmusáról.”

Pavel Unger *(Opera Slovakia, Szlovákia)*

A Magyar Nemzeti Operaház színpadja

„A klasszikus zenekari szerepek — 188

„Az operarészleteket a fiatal zenetörténész, Mona Dániel vezette fel. Rövid, információkban gazdag ismertetőket hallhattunk tőle, amiket kellő részletességgel, de sosem unalmasan, sőt időnként kis humorral fűszerezve adott át. (..) *A Manon*-duett mellett ez a szép befejezés [*Észak csillaga*] volt valószínűleg az est egyik fénypontja. Virtuóz ária, amelyben a hang finoman összefonódik a fuvola énekével. Különösen nehéz ária, amit szemmel láthatóan az énekes tehetségének kidomborítására irtak, némi akrobatikus hangfutammal. Mindezt Kolonits Klára könnyedén és ragyogóan énekelte. Mit is emeljünk ki az esttel kapcsolatban? Mindenekelőtt ezt a hihetetlen könnyedséget és technikát. A könnyedség benyomása nem a véletlen, hanem sokéves hosszú munka eredménye, amely során az énekesnő fáradhatatlanul dolgozott művészerete tökéletesítésén. És ne feledjük a hang tisztaságát, az erőteljes, de mindig finoman megszólaltatott hangét – még a legerősebb részeknél is! Az estével megelégedve nincs más hátra, mint kifejezni egyetlen vágyunkat: hogy minél hamarabb viszontlássuk őt a színpadon, mivel énekesi kiválósága mellett Kolonits Klára színészi játéka is kitűnő.”

Pierre Waline *(Le Journal Francophone de Budapest)*

A Magyar Nemzeti Operaház színpadja

„Egy régi és egy új darabból állt a Magyar Nemzeti Balett estje, amit a közelmúltban megnyílt Eiffel Műhelyházban rögzítettek. Hans van Manen 5 *tangó*jának múlt szeptemberi felvétele egészítette ki a műsort, amely a (Stravinskyt leszámítva persze) csupa nőből álló stáb által megalkotott *Tűzmadarak* (a többes szám szándékos) bemutatójával indult. (..) A hét női táncos a nyitójelenetben úgy jelent meg, mintha egy hajóorron állnának, s ezt a képet a ködös háttér előtt a kamera alsó szögből való használata is erősítette. Mindegyik táncos egyedi mintával díszített ruhát viselt (jelmeztervező: Berzsenyi Krisztina). Sorra előadták szólótáncukat, amelyek közül Földi Lea volt igen kitűnő, ahogyan az emelvény szélét is olyan mesterien használta, mint amikor egy tornász mutat be gyakorlatot. (..) A különböző pas de deux-ket egyaránt táncolták a színpad szintjén és a körbeforgó emelvény meredek lejtőin (ami csöppet sem könnyű feladat), miközben Venekei koreográfiájának megvolt az a folyamatossága, hogy az egyik duett szinte észrevétlenül ment át a másikba. (..) A hét női táncos a színpad egy vékony sávján, láthatólag a zenekari árok felett fejezte be a táncát, mielőtt egyesével eltűntek volna balról jobbra: az utolsó tűzmadár egy komikus rángással ugrott a mélybe. Ahogy eltűntek, a zene utolsó hangjaira újra meg-

jelentek a hímek. Soha ilyen értelmezését még nem láttam Stravinsky jól ismert zenéjének, ami már önmagában is figyelemre méltó teljesítmény. (..) Van Manen 5 *tangó*járól nem írok sokat, hiszen az egy nyolc hónappal korábbi felvétel volt. Elég annyi hozzá, hogy 44 évvel a bemutatója után is olyan maradandó táncmű, amely nagyszerűen ötvözi a zenét (az egytől-egyig népszerű Astor Piazzolla-dallamokat), a tangó elemeit és a klasszikus balettet. (..) Mindenképpen elismerés illeti Venekeit, hogy új koreográfija tökéletesen illeszkedik ehhez a régi klasszikushoz.”

Graham Watts *(Dance Tabs)*

„A darab elején Márai Sándor egy idézete hallatszik Sinkó László előadásában. Az ironikus megközelítés a koreográfiában is jól látszik, amit szórakoztató módon ültetnek át az alkotók a kortárs tánc nyelvére úgy, hogy klasszikus baletten alapszik, és sok gimnasztikus elemet is tartalmaz. (..) Egy magas emelvényről indulva, a hét táncosnő szerelme tárgyát keresi, miközben nagymadarak mozdulataira emlékeztető mozgásuk körös-körül, sőt az emelvény alatt is hol egyedi, hol pedig jól összehangolt. Hamarosan megjelenik hét férfi táncos is, és a kezdeti ismerkedés után egymásra találnak a párok. (..) Remekül összeállított szereposztást láthattunk. (..) Rövid szünet után Hans van Manen legismertebb darabjainak egyike, az 5 *tangó* következett. (..) A párok közül Feméry Lili és Leblanc Gergely különösen kitűnnek – virtuóz módon táncolnak, amit a közönség lelkesen fogad, hiszen itt egy olyan felvételt láttunk, amit az Eiffel Műhelyház Bánffy termében közönség előtt vettek fel 2020. szeptember 11-én (amikor a nézők még járhattak színházba).”

Ira Werbowsky *(Der neue Merker, Ausztria)*

A Magyar Nemzeti Operaház színpadja

„A klasszikus zenekari szerepek — 188

„A *Laurencia* bemutatója tavaly év elején, márciusban volt, most pedig visszatér az Erkel Színház színpadára. Amikor nem lehetett színházba járni, a Magyar Állami Operaház januártól júniusig minden szombaton streamelt előadásokat. Ez a balett is köztük volt, ezúttal élő közvetítésben (beleértve a húszperces szünetet is) az Erkel Színházból. Így ott ülünk a kellős közepén, mégis otthon, halljuk az ismerős figyelmeztetéseket (magyarul és angolul), hogy kapcsoljuk ki a mobiltelefonokat és tilos fényképezni. Majd megszólal a zenekar, felmegy a függöny, és kezdődik a balett. (...) A sokat színpadon lévő, örömmel játszó balettkar mellett az akciódús történetet főként a szerelmespár viszi előre. Tankypayeva Aliya csillog a szerepben. Törékeny, fiatal lány mivolta jó kontrasztot alkot erős elhatározásával, hogy a felkelést vezetve kiszabadítsa szerelmét és véget vessen a falubeliek elnyomásának. Kifejező játék és kifinomult technika egészíti ki csodálatos megjelenését Laurencia szerepében. Timofeev Dmitry (...) elegáns táncos, jó kisugárzással. Hatásos párost alkotnak. (...) A közönség lelkes, a táncosok pedig sugároznak az örömtől, hogy újra színpadon állhatnak.”

Ira Werbowsky (*Der neue Merker*, Ausztria)

„Az *úrhatnám polgárt* eredeti formájában a mai repertoárszínház keretein belül és a megváltozott társadalmi elvárások miatt nehezen lehet előadni. Ezen okból kifolyólag Tarnóczi [Jakab] és Varga Zsófia új magyar szöveget készített a prózai darabhoz, ami a mai gazdasági politikához és a COVID-19 által befolyásolt helyzethez illeszkedik. (...) A zenei részeknél az eredeti francia szöveget alkalmazták. Az énekesek közül mindenekelőtt Molnár Anna volt meggyőző meleg tónusú mezzoszoprán hangjával. Daragó Zoltán fémesen csengő kontratenorja lenyűgözte a közönséget. (...) Varga Donát tenor és Erdős Attila bariton csodás duettekét és együtteseket adtak elő. (...) A Magyar Állami Operaház Énekkara (betanító karnagy: Csiki Gábor) kiválóan volt felkészítve szórakoztató és humoros jeleneteire. Thomas Kornél a kis létszámú, színpadon elhelyezkedő zenekart gyakorlottan irányította, friss hangzásvilágot teremtvé. Bár nem korabeli hangszeres együttes, a zenészek jól bizonyították fogékonyságukat a francia barokk zenére jellemző díszítésekre.”

Tony Kliche (*Opernglas*, Németország)
